

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ ΦΑΝ ΛΑΪΓΚΕΛΣ, ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ. — [Διήγησις Γάστωνος Ρισάρ]

ΤΑ ΡΟΔΙΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΣΟ διαρκούσε ακόμα ο παγκόσμιος πόλεμος του 1914 — 1918, ή έγκληματικότης στο Λονδίνο είχε κάπως ελαττωθή. Ο λόγος δέ, ήταν ο έξης: «Ολοι οί άλητες κ' ή κατεργάρηδες της άγγλικής πρωτεύουσας — όπως έγγραφε, χιουμοριστικά, κάποιος άστυνομικός της «Σκώτλαντ - Γυάρντ» — είχαν καταταχθή έθελονταί στον στρατό, πρώτα για να εισπράττουν τον παχύ μισθό, έπειτα για να λεηλατούν τα κοττέσια του Βελγίου και της Γαλλίας και τέλος για να πολεμήσουν ήρωικώς υπέρ... πατρίδος!

Και φθάνουμε έτσι στον Μάιο του 1917.

Ένα ώραίο πρωί όμως, του Μαΐου του 1917, ή μίς "Ελσα φάν Λαϊγκελς — ή όποία θρισκόταν τότε στο Λονδίνο, για άναπαυσι — σκίρτησε από ζωηρό ενδιαφέρον, καθώς διάβαζε την πρωινή έφημερίδα της. Άνασηκώθηκε λοιπόν στο κρεβάτι της, στηνρίχτηκε άναπαυτικά στο προσκέφαλο και διάβασε τά έξης ένδιαφέροντα στην έφημερίδα:

«Χθές, κατά τά μεσάνυχτα, συνέβη θραυστάτη διάρρηξις και κλοπή στη μεγάλη ιδιωτική Τράπεζα του σερ Ε. Σ. Αί λεπτομερείαι κ' ο τρόπος της διάρρηξεως, κρατούνται μυστικά άπ' το «Τμήμα Έγκληματικών Άναζητήσεων» της Σκώτλαντ - Γυάρντ. Έγινε γνωστόν, μόνον ότι εκλάπησαν δυό μεγάλα ρόζ μαργαριτάρια σχήματος «δακρύου» κ' ένα ίπέροχο πράσινο διαμάντι, άξιας άνωτέρας των πέντε χιλιάδων λιρών στερλινών, όλα μαζί.

»Τους τρεις πολυτίμους αυτούς λίθους, τους είχε καταθέσει ως ένέχυρο στην Τράπεζα γνωστότατος κοσμηματοπώλης της πόλεως, άπέναντι δανείου του εκ τριών χιλιάδων λιρών.

»Όταν έπιτραπή ή δημοσίευσις των ένδιαφερόσων λεπτομερειών της θραυστάτης αυτής διάρρηξεως, θα κρατήσωμεν ένήμερους έγκαιρώς τους άναγνώστας μας».

Η "Ελσα φάν Λαϊγκελς, έμόρφασε ειρωνικά, όταν διάβασε ότι ή Σκώτλαντ - Γυάρντ ανέλαβε τή διαφώτισι της μυστηριώδους αυτής διάρρηξεως. Ηξερε καλά, ότι οί ίκανώτεροι άστυνομικοί είχαν από καιρό έπιστρατευθή, σ' υπηρετούσαν άλλοι στο γαλλογερμανικό μέτωπο, κι' άλλοι στις στρατομικές υπηρεσίας των έμπολέμων μαρκαίων. Τά «λαγωνικά», τά όποια είχαν άπομείνει στη Σκώτλαντ - Γυάρντ ήσαν άρχάριοι άστυνομικοί ή πολύ γηραλέοι πεια. Κ' έτσι, όσοδήποτε ζήλο και νάδειχναν στην κάθε ύπόθεσι που παρουσιαζόταν, καταντούσαν να τά θαλασσώνουν στο τέλος.

— Να μιά ύπόθεσις, επί τέλους, που άξίζει τον κόπο, ύστερα από τόσον καιρό άπραξία! μουρμούρισε ή "Ελσα.

Όστόσο, μόνον ύστερα από έναν δλόκληρον μήνα σκέφτηκε ή Σκώτλαντ-Γυάρντ, να ζητήση τή θωήθεια της δαιμονίας ντέτεκτιβ, άφου πεια έξάντλησε όλα τά μέσα κ' έφτασε στο άδιέξοδο δίχως ν' άνακαλύψη τους δράστες της μυστηριώδους κλοπής.

Γι' αυτό, άνόρεχτα — και μάλλον από περιέργεια, ξεκίνησε ή "Ελσα από το σπίτι της, ένα πρωί του Ιουνίου, για να πάη στη Σκώτλαντ - Γυάρντ, σύμφωνα με το τηλεφώνημα που έλαβε έπειγόντως.

Άπό τους άρμοδίους της Σκώτλαντ-Γυάρντ έμαθε τά έξης: «Ότι ο διάρρηκτης ή οί διάρρηκτες, είχαν μπη στην Τράπεζα από έναν φεγγίτη της στέγης του κτιρίου, ότι είχαν κόψει ένα δλόκληρο κομμάτι της χαλύβδινης πλάκας του χρηματοκιβωτίου, με τή βοήθεια ενός περιέργου κ' ιδιοτρόπου πριονιού και ότι το πριόνι αυτό εργαζόταν με μοτέρ ήλεκτρικό και κινητό, του όποιου την «πρίζα» εφάρμοσαν οί δράστες σε μιά αντίστοιχη

«πρίζα» της Τραπέζης!

Η περιστάσις άλλωστε, τους είχαν ευνόησει πολύ στη διαπραξι του τολμηρού κατορθώματός των. Γιατί, τή βραδυά εκείνη, συνέβη μιά πυρκαϊά στη γειτονική συνοικία, κ' έτσι ή προσοχή των άστυφυλάκων που φρουρούσαν τον δρόμο της Τραπέζης είχε στραφή προς τά εκεί.

Αυτές ή πληροφορίες δέν εφώτισαν καθόλου τή μίς "Ελσα. Με πιό μεγάλη άκόμα άνορεξία, έξήτασε τις φωτογραφίες του τόπου της διάρρηξεως, καθώς και τις φωτογραφίες μερικών ίχνών και μερικών δακτυλικών άποτυπωμάτων των δραστών. Άπό το σχήμα των δακτύλων, κι' από τά ίχνη ενός γυμνού ποδιού άπάνω σ' ένα σκονισμένο κάθισμα, εκεί σ το ύπόγειο του θησαυροφυλακίου της Τραπέζης, ή "Ελσα έβγαλε το έξης συμπέρασμα: «Ότι ο δράστης, ή ο ένας άπ' τους δράστες, θάπρεπε να ήταν νέος, ευκίνητος, λιγνός, μάλλον ψηλός, νάχη χέρι μακρυλό και λεπτό και πόδια κοκκαλιάρικα...

Τίποτα άλλο δέν ύπήρχε, το πιό διαφωτιστικό. Λίγες λοιπόν ή ένδειξεις, αλλά ήσαν επί τέλους ένδειξεις κι' αυτές!

Η μίς "Ελσα έγύρισε στο σπίτι της κατά το μεσημέρι, σε βαθεία συλλογή. Κι' άφου πονοκεφάλιασε επί πολλή ώρα, για να βρη έναν τρόπο ένεργείας μέσα στον λαθύρινθο εκείνον, ψιθύρισε επί τέλους με άπόφασι:

— Η Σκώτλαντ-Γυάρντ άναζητούσε τόσον καιρό τους δράστες της κλοπής, δίχως να τους βρη... Έγώ, αλλάζοντας ταχτική, θ' άναζητήσω τά κλεμμένα κοσμήματα κ' έλπίζω να τά βρω, όποτε σίγουρα θα άνακαλύψω και τους κλέφτες!

Η καλύτερη τακτική της, σε παρόμοιες περιστάσις, ήταν να μεταμορφώνεται σε Έβραιοπούλα και να περιέρχεται όλα τά ύποπτα κοσμηματοπωλεία των συνοικιών. Με λίγες σοφές κραγονιές, και με ένα χρίσιμο του προσώπου της — ώστε να γίνεται πιό μάτ — ή "Ελσα μεταμορφωνόταν σε μιά θελκτική νέα, με όλα τά χαρακτηριστικά της έβραϊκής φυλής στην μορφή της.

— Και τώρα, δρόμο για τους κλεπταποδόχους! μουρμούρισε ή "Ελσα, όταν άποτελείωσε τή μεταμόρφωσί της. Τά πολωνοεβραϊκά που έμαθα ως διδασκάλισσα στη Γαλλία, θα μου χρησιμεύσουν θαυμάσια τώρα, στο να με νομίζουν όλοι για Έβραιοπούλα και να μου έχουν έμπιστοσύνη!

Δέκα ήμέρες γύριζε άκούραστα ή "Ελσα σ' όλα τά ύποπτα κοσμηματοπωλεία του Λονδίνου, τά γνωστά στην άστυνομία για τις σκοτεινές συναλλαγές τους. Άναζητούσε με άφέλεια ένα ρόζ μαργαριτάρι σε σχήμα «δακρύου», για να τó ταιριάση δήθεν μ' ένα άλλο παρόμοιο που είχε, ώστε να γίνουν και τά δυό ένα θαυμάσιου ζευγάρι σκουλαρικιών!

Δυστυχώς όμως, κανένας άπ' τους κοσμηματοπώλας εκείνους δέν μπορούσε να τήν έξυπηρετήση, παρ' όλα τά σεβαστά χρηματικά ποσά που πρότεινε ή "Ελσα...

— Να πάρη ή εύχή, γιατί πονοκεφαλιάω άδικα τόσον καιρό; μουρμούρισε επί τέλους ή νέα, κατά το πρωί της ένδεκάτης πεια ήμέρας. Πώς δέν θυμήθηκα άπ' τήν αρχή, εκείνον τον Έλληνο-Άρμένη κοσμηματοπώλη, που λέγεται Κομνηνός Άστερατζιάν;... Είνε τόσο δαιμόνιος αυτός και τόσο πλούσιος, ώστε άσφαλώς αυτόν θα σκέφτηκαν οί δράστες, για να τού πουλήσουν τις άτίμητες εκείνες πέτρες!

Μισή ώρα άργότερα, ή "Ελσα θρισκόταν στο κατάστημα του Κομνηνού - Άστερατζιάν. Δέν ήταν καταγώγιο, αυτό το κοσμηματοπωλείο, όπως τά άλλα των συνοικιακών κλεπταποδόχων. Ο μεγαλοφυής στις έπιχειρήσεις του Έλληνο-Άρμένης αυτός, ήταν τόσο γνωστός στους άριστοκρατικούς κύκλους, όσο σχεδόν ήταν και στους λωποδυτικούς κύκλους. Έτσι τó κατάστημα του ήταν κεντρικώτατο και μεγάλο κι' ο ίδιος ήταν σεβαστός στην άστυνομία, γιατί είχε πανισχύρους προστάτας μεταξύ των άριστοκρατών, τους όποιους διευκόλυνε πάντα σε διάφορες ύποπτες ύποθέσις των...

Μά ή "Ελσα τον άρπαξε άπ' το μπράτσο...

Ἡ μίς Ἐλσα, περιέγραψε πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἦταν τὸ ρόζ μαργαριτάρι πού ζητοῦσε, καθὼς καὶ γιὰ ποιὸν σκοπὸ τὸ ἤθελε. Ὁ πονηρὸς κοσμηματοπώλης, κούνησε σκεπτικὸς τὸ κεφάλι του καὶ προσήλωσε τὸ ἀτέλειο θλέμμα του ἐρευνητικὰ στὰ μάτια τῆς Ἐλσας.

Τὸ ἀθῶο κι' ἀφελές πρόσωπό της, ὅμως, κ' ἡ γνησία ἐβραϊκὴ σφραγιδα στὴν ὄμιλία της καὶ στὴ συμπεριφορὰ της, ἔβγαλαν κάθε ὑποψία ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀποσύρθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματός του, ὅπου ὑπῆρχε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ σὲ λίγο γύρισε κρατώντας τὸ πολυπόθητο ρόζ μαργαριτάρι, στὰ χέρια του!

— Ὅριστε, δεσποινίς ! τῆς εἶπε. Πιστεύω νὰ σὰς κάνη... Γιὰ σὰς, ἡ τιμὴ του εἶνε πεντακόσιες λίρες!

Ἡ Ἐλσα λαχτάρησε. Ἀπ' τὴ συγκίνησί της, λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῆ. Κ' ἡ μικρὴ, σχετικῶς μετὰ τὴν πραγματικὴ ἀξία του, τιμὴ πού τῆς ζήτησε ὁ Κομνηνός, ἦταν ἀκόμα μιὰ ἀπόδειξις, ὅτι αὐτὸ τὸ σπάνιο μαργαριτάρι ἦταν τὸ κλεμμένο καὶ ὅτι θὰ τὸ ἀγόρασε ὅσα-ὅσα, ἀπὸ τοὺς δραστές ὁ κλεπταποδόχος καταστηματοῦχος.

Ὁστόσο, συγκρατήθηκε μετὰ δυσκολία, ἡ ἐπίμονη κ' εὐφυὴς ντέκετιβ. Καὶ μετὰ θαυμασία ὑποκριτικὴ χαρὰ, φώναξε:

— ὦ, εἶνε ὑπέροχο!... Θὰ κάνω ἕνα ἐξάισιο ζευγάρι σκουλαρικιών... Μονάχα, θρίσκω τὴν τιμὴ του πολὺ ἀκριθῆ!

Καὶ σὰν γνησία Ἑβραιοπούλα, ἄρχισε ἕνα ἀτελείωτο παζάρεμα μετὰ τὸν καταστηματοῦχο.

Κατέληξαν ἐπὶ τέλους νὰ συμφωνήσουν στὶς τετρακόσιες λίρες. Ἡ Ἐλσα ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ περνοῦσε τὴν ἐπομένη φέρνοντας καὶ τὸ ἄλλο ρόζ μαργαριτάρι της, γιὰ νὰ ἀναλάβη τὸ κατάστημα τὴν κατασκευὴ τῶν σκουλαρικιών.

— Τὸ εἶχατε ἀπὸ καιρὸ, αὐτὸ τὸ ρόζ μαργαριτάρι ; τὴ ρώτησε ὁ Κομνηνός.

— Ναί, εἶνε οἰκογενειακὸ κειμήλιό μου! ἀπάντησε ἀδίσταχτα, ἡ Ἐλσα.

Καὶ σύμφωνα μ' ἕνα ἔξυπνο σχέδιό της, τὸ ὁποῖο σκέφθηκε ἀστραπιαία, ρώτησε:

— Ἀχ, τί τυχερὴ θὰ ἦμουν, ἂν εὕρισκα ἀκόμα ἕνα τέτοιο ρόζ μαργαριτάρι!... Θὰ τῶκανα καρφίτσα τοῦ στήθους καὶ θὰ ταίριαζε ἔξοχα μετὰ τὰ δύο σκουλαρίκια μου!

Ὁ καταστηματοῦχος, ἐντελῶς καθησυχασμένος πειὰ ἔπεσε ἀμέσως στὴν παγίδα της. Κι' ἀνύποπτος, εἶπε μετὰ προθυμία:

— Μπορῶ νὰ σὰς ὑποδείξω ἕναν, πού ἔχει στὴν κατοχὴ μου ἕνα παρόμοιο μετὰ τὸ δικό μου ρόζ μαργαριτάρι... Τὴ τιμὴ θὰ συμφωνήσετε μετὰ ἐκεῖνον, δὲν ξέρω... Ἐγώ, ὅμως, θέλω ὡς μεσιτεῖο μου, γιὰ τὴν ὑπόδειξι, σαράντα λίρες προπληρωτέες!

Καινούργια παζαρέματα ἀκολούθησαν ἀπ' τὴν λαχταρισμένη Ἐλσα, ἡ ὁποία δόξαζε μέσα της τὸν ὕψιστο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τὴν ἀνέλπιστη τῶν διαθημάτων της. Κατέληξαν λοιπὸν στὶς εἰκοσιπέντε λίρες, τὶς ὁποῖες ἀφου εἰσέπραξε ἀμέσως ὁ δαιμόνιος Κομνηνός, εἶπε στὴν Ἐλσα:

— Τὸ δεύτερο μαργαριτάρι, μίς τὸ ἔχει κάποιος πρῶν ναύτης καὶ πρῶν κατάδικος, ὀνομαζόμενος Μπάτλεσιπ... Εἶνε ἕνας τρομερὰ ἐπικίνδυνος παληάνθρωπος μοχθηρὸς σὰν τὸν διάβολο, ρωμαλέος σὰν ρινόκερος καὶ φιλόποπτος σὰν μονόφθαλμη γάτα... Ἐπειδὴ ἔχει πολλὰ δοσοληψίες μετὰ τὴν ἀστυνομία, κρύβεται σὲ κάτι ἀχρεῖες ταβέρνες, στὶς ὁποῖες δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ πατήσετε τὸ πόδι σας... Αὐτὸς μοῦ πούλησε τὸ μαργαριτάρι, πού σὰς ἔδωσα... Τὸ ἄλλο θέλησε νὰ τὸ κρατήσῃ... Ἄν τοῦ προσφέρετε ὅμως ἀρκετὰ χρήματα, ἴσως ἀποφασίσει νὰ σὰς τὸ πουλήσῃ.

— Ἐλπίζω μετὰ παζάρια νὰ ἐπιτύχω μιὰ καλὴ τιμὴ! ἀπάντησε ἡ Ἐλσα, μετὰ ἀφέλεια δῆθεν. Δὲν μοῦ εἶπατε ὅμως, πού μπορῶ νὰ θρῶ αὐτὸν τόν... πῶς τὸν εἶπατε ;

— Μπάτλεσιπ λέγεται, μίς ! ξανάπε ὁ καταστηματοῦχος. Τὸν ἴδιον, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸν δῆτε, οὔτε καὶ σὰς τὸ συμβουλεύω... Θὰ συνεννοηθῆτε ὅμως μαζί του, μέσον ἑνὸς ἐπιστηθίου φίλου του, στὸν ὁποῖο ἔχει ἐμπιστοσύνη, κι' ὁ ὁποῖος λέγεται Σαμουέλ Μπενλόε Κοράσσο... Εἶνε ὁ ὁμόφυλός σας, Ἑβραῖος κι' αὐτὸς, πρῶν τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος καὶ... νᾶτος!... Βγαίνει ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ καφενεῖο, γιὰτὶ ἔχει ἀρκετὰς δοσοληψίες

μαζύ μου, καὶ συχνάζει ταχτικὰ στὴ γειτονιά μου!

Ἡ Ἐλσα σκίρτησε ἄθελά της. Εἶδε ἔξω στὸν δρόμο ἕναν ψηλόλιγνο μελαχροινὸ νέο, νὰ στέκεται δισταχτικὸς, νὰ κυττᾷ πρὸς τὸ κατάστημα τοῦ Ἑλληνο-Ἀρμένιου κοσμηματοπώλου καὶ τέλος ν' ἀπομακρύνεται μετὰ ἀπόφασιν...

— Τρέξτε νὰ τὸν προλάβετε, μίς! εἶπε ὁ Κομνηνός ἀμέσως. Ποιὸς ξέρει τί δουλειὰ ἐρχόταν νὰ μοῦ προτείνει, ἀλλὰ μετάνιωσα καὶ φεύγει τώρα!

Ἄλλο πού δὲν ἤθελε, ἡ Ἐλσα. Εὐχαρίστησε τὸν καταστηματοῦχο, τὸν διαβεβαίωσε ὅτι θὰ ἐρχόταν τὴν ἐπομένη ν' ἀγοράσῃ τὸ ρόζ μαργαριτάρι του, καὶ θῆκε ἔξω τρεχάτη.

— Τί ὥρα ἔχετε, κύριε; ρώτησε τὸν Κοράσσο, πλησιάζοντας καὶ συγχρόνως προσήλωσε τὰ μάτια της μετὰ λαχτάρια στὰ χέρια του.

— Μεσημέρι, παρά τέταρτο! ἀπάντησε ὁ νέος, εὐγενικά.

— Θεέ μου! σκεπτόταν τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Ἐλσα. Μήπως αὐτὸς ὁ Κοράσσο εἶνε ὁ ψηλόλιγνος καὶ κοκκαλιάρης δραστὴς τῆς κλοπῆς;... Νά, καὶ τὰ χέρια του, πού εἶνε λεπτὰ καὶ μακροῦλά!... Καὶ μήπως ὁ ἄλλος ὁ Μπάτλεσιπ, εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς διαρρηκτικῆς σπεῖρας, ἀφοῦ θρέθηκε νάχη στὴν κατοχὴ του τὰ δύο ρόζ μαργαριτάρια ;

Ἡ σκέψεις της ὑπῆρξαν ἀστραπιαῖες. Ἡ ἐνδείξεις πού εἶχε στὰ χέρια της, ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, ἦσαν ὑπερ-αρκετὰς νὰ προκαλέσουν μιὰ νόμιμη ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας. Γι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο ἢ τολμηρῆ νέα, ἔβγαλε τὸ πιστόλι της, τὸ στήριξε κρυφὰ μὰ βίαια, στὴν κοιλιά τοῦ παραξενεμένου ἤδη συνομιλητοῦ της, καὶ τοῦ ψιθύρισε μετὰ σκληρῆ κ' ἐπιταχτικὴ φωνή:

— Ἦσυχία, γιὰτὶ σὲ καίω !... Κάθε θόρυβος θὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἀστυφυλάκων... Ἐνῶ ἂν συνηθίζουμε πρῶτα οἱ δύο μας, σοῦ δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἡ ἐπέμβασις κατόπιν τῆς ἀστυνομίας δὲν θὰ θλάψῃ καθόλου ἐσένα!... Ἐνῶ ὁ Μπάτλεσιπ...

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἀπὸ ὅσα λέτε! διέκοψε μαυροκίτρινος ἀπὸ κρυφὸ τρόμο, ὁ μελαχροινὸς νέος. Τί τρόπος εἶν' αὐτὸς, μίς;... Παραγνωρίσατε, φαίνεται!

Κ' ἔκανε νὰ ἀποσυρθῆ βιαστικὸς δῆθεν κι' ἀγανακτισμένος...

Μὰ ἡ Ἐλσα τὸν ἄρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ μπράτσο, κ' ἐξακολουθώντας νὰ τὸν σημαδεύῃ ἀπειλητικὰ μετὰ τὸ πιστόλι της, φώναξε πιηχτά:

— Στάσου, Σαμουέλ Κοράσσο!... Βλέπεις, ὅτι δὲν παραγνώρισά !...

Ὁ νέος στάθηκε πετρωμένος. Ἐντωμεταξύ, ἡ περιέργεια εἶχε συγκεντρώσει ἀρκετοὺς περιπατητάς, γύρω ἀπ' τὸ ζευγάρι αὐτὸ μετὰ παράξενα φερσίματα. Ἐνας ἀστυφύλαξ πλησίασε ἀμέσως. Ἀλλὰ μόλις ἡ Ἐλσα τοῦδειξε τὴν πλάκα τῆς ἀστυνομικῆς ταυτότητός της, χαίρησε καὶ ρώτησε ἀθρά:

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω, μίς;

— Ἐνα ταξὶ φωνάζετε, παρακαλῶ... Καὶ βοηθήστε με νὰ ὀδηγήσουμε τὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ, στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμήμα!

Τρομαγμένος σὲ ἀνέκφραστον βαθμὸ ὁ Κοράσσο, ἀναγκάστηκε λίγη ὥρα ἀργότερα, νὰ ὁμολογήσῃ τὰ ἐξῆς στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τμήματος καὶ στὴν Ἐλσα:

— Στὴν Τράπεζα, τὴν ὁποία κλέψαμε ὁ Μπάτλεσιπ κ' ἐγώ, ἦμουν ὑπάλληλος πρῶτα... Ἐτσι, ἤξερα καλὰ τὰ κατατόπια της... Πρὸ καιροῦ, ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς αἰτῆς, μετὰ ἀπόλυσε ἀδίκως ἀπὸ τὴ θέσι μου, δῆθεν γιὰ ἀμέλειές μου, πραγματικὰ ὅμως γιὰ νὰ κάνη οἰκονομίας στὸ προσωπικό του... Ὁρκίστηκα τότε νὰ ἐκδικηθῶ!... Ἐκρυσπα ἀπὸ τὴν καυμένη τῆς μητέρα μου τὸ ἀτύχημά μου, προφασίστηκα ἕνα ἀπρόσ-το ταξίδι γιὰ δουλειὰ τῆς Τραπεζῆς, κ' ἔφυγα ἀπὸ κοντὰ της γιὰ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος στὶς κινήσεις μου...

... Ἐπὶ ἡμέρες, ἐπὶ ἑβδομάδες, γύριζα ἀνεργὸς στοὺς δρόμους, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη μου, νηστικὸς, κουρελιάρης. Ἐτσι, γνωρίστηκα μετὰ κάτι ἀλῆτες, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ μετὰ ἕναν κάποιον Μπάτλεσιπ, πρῶν κατάδικο τοῦ κατέχου...

...Μιὰ θραυδιά, πρότεινα στὸν Μπάτλεσιπ καὶ σ' ἕνα ἄλλον, νὰ κλέψουμε τὴν Τράπεζα... Ὁ ἄλλος, Τζιμ μονάχα ξέρω ὅτι τὸν λένε, ἔγω κι' ὁ Μπάτλεσιπ, μπήκαμε σὲ μιὰ κλειστή αὐ

*Ἐνας ἀστυφύλαξ πλησίασε ἀμέσως

λή, κι από εκεί σκαρφαλώσαμε άπαρατήρητοι στα κεραμίδια της Τραπεζής... Άνοιξαμε

στη στέγη μιά όπή, κατεβήκαμε στο θησαυρφυλακίο, και μ' ένα όρθιο ήλεκτροκίνητο πριόνι διαρρήξαμε το χρηματοκιβώτιο!

...Κατόπιν, φύγαμε, άνενόχλητοι... Τό ένα ρόζ μαργαριτάρι και τό πράσινο διαμάντι, τά πουλήσαμε για τετρακόσιες πενήντα λίρες και τά δυό, σε κάποιον Έλληνο-Άρμένη κοσμηματοπώλη, όνομαζόμενο Κομνηνό Άστερατζιάν... Τόν ήξερα από

«Άρχισε να πυροβολή ραγδαία...»

πριν από την Τράπεζα εγώ, και του είχα έμπιστοσύνη... Τό άλλο ρόζ μαργαριτάρι, τό κράτησε εκείνος ό άχρείος Μπάτλεσιπ, ό...

Έδω, διακόποντας ή Έλσα, ρώτησε:

— Είχες τίποτα δυσαρέσκεις με τον Μπάτλεσιπ και τον λές άχρείο τώρα ;

Λάμπις μίσους φώτισε τά μάτια του Έβραίου. Κ' ύστερα από λίγους δισταγμούς είπε άποφασιστικά:

— Ναι, είνε ένα άχρείο κτήνος!... Ούτε έσκεπτόμουν, ούτε και θά έτολμούσα πριν να τον προδώσω... Μά τώρα που ήρθαν έτσι τά πράγματα, εύχαρίστως θά δω να ψήνεται στην κόλασι ή μοχθηρή ψυχή του... Φαντασθήτε, ότι δέν φτάνει που κράτησε αυτό δικό του τό ένα μαργαριτάρι, αλλά κι' από τις τετρακόσιες πενήντα λίρες που εισπράξαμε άπ' τό άλλο κι' άπ' τό διαμάντι, κράτησε αυτός τις τριακόσιες πενήντα και μοίρασε σ' έμάς τους δυό τις υπόλοιπες έκατό!... Κ' επειδή τολμήσαμε να διαμαρτυρηθούμε, έμένα μουδωσε μιά κλωτσιά στην κοιλιά και του Τζιμ τοϋσπασε δυό δόντια με μιά γροθιά!

— Ξέρεις να μάς όδηγήσης, εκεί που θρίσκεται αυτός ό Μπάτλεσιπ; ρώτησε τότε, ό άξιωματικός της ύπηρεσίας. "Αν τον θάλουμε εκείνον στο χέρι, επειδή έχει και προηγούμενα με την άστυνομία, ή θέσι σου στο δικαστήριό θά βελτιωθή πολύ... Σου ύποσχόμαστε να καταθέσουμε έλαφρυντικά για σένα, και να συστήσουμε έπιείκεια στο δικαστήριό... Έπίσης, μη φοβάσαι τίποτα έκ μέρους του Μπάτλεσιπ, γιατί θά πάρουμε μαζί μας πολλούς άστυφύλακες, όταν θά πάμε να τον συλλάβουμε!

Ό Κορασσό άνάσανε με άνακούφισι. Τό μίσος του κατά του τρομερού εκείνου κτηνάνθρωπου, ό όποιος είχε καταντήσει ασύλληπτος, και τον όποιο έτρεμαν κ' οι ίδιοι άκόμα οι άλιθίριοι του είδους του, ήταν άσπονδο. Τό μίσος του λοιπόν αυτό, καθώς κ' ή έλπίδα της βελτιώσεως της θέσεώς του άπέναντι της δικαιοσύνης, έσπρωξαν τον Κορασσό ν' άπαντήση πρόθυμα στον άστυνομικό:

— Εύχαρίστως να σας όδηγήσω, σέρ!... Ό Μπάτλεσιπ συχνάξει τώρα στην ταβέρνα του «Νέγρου»... Άλλάζει, βλέπετε, συχνά «στέκι», γιατί φοβάται την άστυνομία... Η συνηθισμένη ώρα του, είνε ή όχτώ κατά τό θράδυ!...

* * *

Στις έφτάμισι ή ώρα τό θράδυ, ή Έλσα, ό άξιωματικός της ύπηρεσίας του Τμήματος εκείνου και δέκα άστυφύλακες, πήραν από τό κρατητήριο τον προφυλακισμένο Κορασσό, και έτράβηξαν με αυτοκίνητο της άστυνομίας για την ταβέρνα του «Νέγρου».

Η ταβέρνα αυτή που θρισκόταν σε μιά μακρυνή συνοικία του Λονδίνου, ήταν ένα φριχτό καταγώγιο αλητών και κακούργων. Η ομάδα των άστυνομικών κοντοστάθηκε λίγο στην έξω-πορτα και κύτταζε έρευνητικά άπ' τά κυπνισμένα τζάμια μέσα στη θρωμερή και μισοθαμνη αίθουσα.

— Νάτος! Έκανε τρομαγμένα και πνιχτά ό Κορασσό, δείχνοντας στην Έλσα τον Μπάτλεσιπ. Είνε εκείνος ό πελώριος κι' ά-

γριωπος μαντράχαλος, ό όποιος καπνίζει την πίππα του εκεί στο άκρυνό τραπεζάκι!

— Πάμε πρώτα οι δυό μας μέσα! μουρμούρισε ή Έλσα. Έσεις, κύριε ύπαστυνόμε, μάς ακολουθείτε άμέσως με τους άνθρώπους σας!

Και πριν ό Κορασσό, άνατριχιασμένος, προλάβη να φέρη άντιρρήσεις, ή Έλσα τον τράβηξε από τό μπράτσο, και μπήκαν μέσα μαζί.

— Άμα μάς δη πολλούς άμέσως, μπορεί να ύποφιασθή και ν' άντισταθή! έξήγησε συγχρόνως ή Έλσα, στον άκούσιό και φοβισμένο σύντροφό της.

Ήταν έρημη σχεδόν ή αίθουσα της ταβέρνας, εκείνη τη στιγμή. Ό Μπάτλεσιπ όμως, άκούγοντας την πόρτα ν' ανοίγη, έστρεψε τό κεφάλι του, και πήρε σαν από ένστικτο στάσι άμύνης...

— Έ, τί συμβαίνει, διαβολο-Κορασσό; ρώτησε συγχρόνως με θραχνη κι' άγρία φωνή τον συνένοχό του, βλέποντάς τον εκεί άπροσδόκητα και μαζί με μιά άγνωστή του.

— Για κάποια ύπόθεσι ήρθαμε, σύντροφε! τραύλισε ό Κορασσό, προσπαθώντας να δείξη ψυχραιμία, για να μην ύποφιασθή τίποτα ό τρομερός εκείνος κτηνάνθρωπος.

— Για κάποια ύπόθεσι ; μουρμούρισε φιλύποπτα ό Μπάτλεσιπ, κυττάζοντας πότε την Έλσα και πότε τον Κορασσό.

Άλλά τό πονηρό του μάτι, ξεχώρισε παρευθός άνάμεσα άπ' τά θολοκαπνισμένα τζάμια της πόρτας, τις σιλουέτες των άστυνομικών που παραμόνευαν άπ' έξω. Τά φρύδια του σούφρωσαν άπαίσια...

— Κανάγια! ούρλιασε θραχνα και λυσσασμένα. Θά σε φάω ζωντανόν, θρωμιάρη!

Και χώνοντας άστραπιαία τά δυό του χέρια στις τσέπες του, έβγαλε δυό φοβερά αυτόματα πιστόλια συστήματος «μπουλντώγκ», τινάχτηκε όρθός, κι' άρχισε να πυροβολή ραγδαία κατά της Έλσας και του συνένοχου του...

Η μίς φάν Λαίγκελς, χτυπημένη από τις άλλεπάλληλες σφαίρες στον ώμο και στα δεξιά πλευρά, κλονίστηκε ξεφώνισε από τον φριχτό πόνο, και γκρεμίστηκε θαιρεία στις άκάθαρτες πλάκες του δαπέδου. Άλλά κι' ό άτυχής Κορασσό, χτυπημένος κατάμουτρα από δυό σφαίρες, σωριάστηκε κάτω δίχως να θγύλη άχνα: Η σφαίρες είχαν συντρίψει οικτρά τά δόντια και τη μύτη του κ' είχαν θγή από τό πίσω μέρος του κρανίου του.

Την ίδια στιγμή, ώρμησαν μέσα οι άστυνομικοί, αλλά δέχτηκαν κ' εκείνοι χαλάζι σφαιρών άπ' τον έξαγριωμένο κακούργο. Ένας άστυφύλαξ λύγισε κ' έπεσε μπρούμυτα, ξερνώντας αίμα και μουγκρίζοντας, ένω ό ύπαστυνόμος δεχόταν κι' αυτός μιά σφαίρα στον άριστερό μηρό του. Οι άλλοι άστυφύλακες όμως, πρόλαβαν έντωμεταξύ να πυροβολήσουν κι' ό Μπάτλεσιπ, θαιρεία πληγωμένος στο στήθος, άφωπλίστηκε και μεταφέρθηκε με ίσχυρη συνοδεία στο νοσοκομείο.

Νίκησε ή Έλσα. Άλλά ή νίκη της κόστισε άκριβά: Ό Σαμουέλ Κορασσό, είχε ξεψυχήσει... Ό άστυνόμος κ' ένας άπ' τους άστυφύλακας χρειάστηκαν έναν μήνα νοσηλείας για να θεραπευθούν από την πληγή τους...

Κ' ή Έλσα, άναίσθητη και παραμιλώντας διαρκώς μόλις ύστερα από δέκα ήμέρες κατώρθωσε ν' ανοίξη τά μάτια της και να γνωρίζη τους δικούς της!

Η ύπόθεσις του Μπάτλεσιπ και του κλεπταποδόχου Κομνηνού Άστερατζιάν, προξένησε συγκλονιστική έντύπωσι στην άγγλική κοινή γνώμη. Η έφημερίδες αφιέρωναν σελίδες άποθεώσεως κάθε ήμέρα, για τη θελκτική κι' άτρόμητη ντέτεκτιβ, ή όποια τόσα χαρίσματα είχε δείξει και ή όποια χαροπάλεσε τώρα στην κλινική, θύμα εύσυνειδητο κ' ήρωικό του καθήκοντός της.

Τέλος, ύστερα από ένός μηνός άγωνία, ό σέρ Τζώρτζ Μάκενζι, διάσημος χειρουργός του Λονδίνου, θεβαίωσε με πεποίθησι πειά, ότι κάθε κίνδυνος ζωής παρήλθε για την Έλσα. Πραγματικά, σε δυόμισι μήνες, ή νεαρή ντέτεκτιβ μπόρεσε ν' αφήση τό κρεβάτι της και ν' άποσυρθή σε μιά έξοχική βίλλα του Λονδίνου, για την τελεία άνάρρωσί της...

Άλλά ή συνέχεια της τραγωδίας αυτής, ύπήρξε πιό δραματική άκόμη: Η μητέρα του άτυχούς Κορασσό, μιά άγαθή και νοικοκυρεμένη Ισραηλίτις, μόλις έμαθε τον οικτρά κι' άπροσδόκητο θάνατο του παιδιού της, πήρε κυανιούχα ποτάσσιο, κι' αυτοκτόνησε άπ' τη θλίψι κι' άπό την άπελπισία της...

Έπίσης, κάποια ρόδινη χαραυγή των ήμερών εκείνων, ύψώθηκε άπότομα μιά μαύρη σημαία σ' έναν άπ' τους πυργίσκους των Κεντρικών Φυλακών του Λονδίνου. Και τό πένθιμο κυμάτισμα της μαύρης αυτής σημαίας, κατά τη ρόδινη εκείνη χαραυγή, σήμαινε για τους διαβάτες που σταυροκοπιόντουσαν, ότι πρό όλίγων λεπτών της ώρας ένας θανατοποινίτης είχε άπαγχονισθή, μέσα στην αυλή των φυλακών...

Ό θανατοποινίτης εκείνος ήταν ό Μπάτλεσιπ!

Όσο για τον κλεπταποδόχο Κομνηνό Άστερατζιάν, καταδικάστηκε σε τριετή φυλάκισι, χωρίς, τη φορά αυτή, να κατορθώση να ξεφύγη άπ' τά δόντια του Νόμου. όπως είχε συμβή τόσες άλλες φορές προηγουμένως.